

svojega otroka, saj gre za njim na konec sveta; zakaj mu ne bi sledila tudi v nebeško kraljestvo?

Sosedje iz bližnje vasi so dali vsak eno desko in mizar je zbil krsto za nesrečno vdovo.

Ko ji je kopal stari grobar grob, pravijo, da sta mu pritekli po velem licu dve solzi in se izgubili v njegovi sivi bradi. Spomnil se je baje svoje matere, ki bi bila tudi rada dala zanj svoje življenje, ako bi bilo treba.

Seveda, saj so vse dobre matere take!

Slamnik.

(Selko.)

Mati, jaz bi rada nov slamnik. Zelanova Jerica ima novega — tako je lep! Pisan je — rdeče in belo. Mati so ji ga naredili. Lepo vas prosim, naredite tudi meni enega.“ Tako je prosila Dorica svojo mater. Saj tem deklicam tako ne hodi nič drugega po glavi kakor nove obleke in pisani slamniki. Vse ti vedo: ta ima tako obleko, ta tako; ta ima novo krilce; ta nov slamnik. Take pogovore imajo med sabo. In če dobi ena kaj posebnega, takoj hočejo imeti vse. Seveda potem prosijo in prosijo očeta in mater, da jim kupijo to. In ako vse prošnje nič ne pomagajo — jokajo toliko časa, da omeče stariše.

Dečki so gledé tega dosti boljši. Ne menijo se dosti za obleko. Le kadar se na kolenih, na palcu ali celó kje drugje belo vidi — potem še-le se primuzajo k materi, češ, črevlji so raztrgani; hlače bo treba zašiti. To vse storé z nekim strahom, dobro vedé, da je ta ali ona smreka, ta ali ona hruška kriva, da potrebujejo hlače šivanke.

Tako je no.

Dorica je hotela nov slamnik, ker ga je imela Zelanova.

Ker so mati znali plesti slamnike, se niso dolgo upirali njeni prošnji. Porabiti so hoteli priliko in naučiti hčerko, da bi si znala sama splesti slamnik.

Pleli so kito in ji kazali, kako se to dela. Toda ni hotelo iti v mlado glavico in ni hotelo. Prav dostikrat so ji morali pokazati, predno si je zapomnila. Kaj hočemo! Vsak začetek je težak.

In nestrpna je bila, nestrpna. Komaj so mati dobro začeli — v naročju so imeli še cel snop slame, iz katere naj bi naredili slamnik — že je vprašala:

„Mati, ali bo kmalu gotov?“ Podučili so jo, da to ne gre tako hitro. Povsod je treba potrpljenja. Počasi se daleč pride.

Povesila je oči, držala se na smeh — mogoče je videla pred seboj že narejeni slamnik — in gledala mater, ki so pleli kito.

Ko se je nekoliko priučila, plela je sama. Kajpak so morali tupatam pomagati in kaj popraviti mati. Polagoma je bil slamnik pa-le gotov.

Kako je bila ponosna nanj! Saj se je sama trudila ž njim! Kar si kdo sam pridobi, s trudom pribori, tega se razveseli. Zato je bila tudi Dorica vesela slamnika.

Ali ni ga imela dolgo — svojega slamnika. Mogoče ga je zgubila? Kaj še! Ako bi ga bila zgubila, iskala bi ga bila; in kdor išče, najde. Ali ji ga je kdo vzel? Tudi ne! Hudo bi ji bilo, ako bi ji ga bil kdo ukradel. Sedaj pa ji ni bilo nič hudo, če tudi ga ni imela.

Tako-le je prišla Dorica ob slamnik: Solnce je grelo, kot bi hotelo skuhati celo zemljo. Vse je hotelo v senco, da se tam nekoliko ohladi.

V taki vročini je slamnik dober. Po vasi je prišla revna žena z majhno hčerko. In ta ni imela slamnika, dasi je solnce tako hudo pripekalo. Tudi nobenega drugega pokrivala ni imela sirota. Čisto razoglava je bila.

Prosili sta kakega pokrivala tuintam. Tudi Dorični materi sta odkrili svojo željo. Mati so premišljali, ali bi se dobila kaka obnošena reč. Toda Dorica jih je prehitela. Stekla je v sobo, vrnila se s svojim novim slamnikom in ga pomerila siroti. Malo velik ji je bil, a to nič ne škodi. Revni ljudje niso tako zeló natančni.

Siromašna deklica se je razveselila slamnika. Hvaležno je pogledala mlado dobrotnico. In taki hvaležni pogledi so dobrotniku veliko plačilo za njegov dar.

Zato Dorica ni bila žalostna, dasi ni imela slamnika.

Vrhu tega jo je tolažila zavest, da je storila dobro delo, ki bo stoterno poplačano. Saj je vedela besede nebeškega Učenika: „Karkoli boste storili kateremu izmed svojih najmanjših bratov, boste meni storili.“

Tudi mati so bili veseli svoje hčerke. Pohvalili so jo, da je naredila lepo. Tako naj dela vse svoje življenje. Nobenega reveža naj ne pusti brez daru od sebe, če mu le more kaj dati.

Dorica je obljubila, da se bode ravnala po njih nauku. Ko bi jo hoteli posnemati vsi Vrtčevi čitatelji!

„Gad jo je pičil.“

(Slika iz vasi.)

počitnicah je bilo. Lepi dnevi so se vrstili drug za drugim. Solnce je pripekalo z vso svojo močjo.

Ko pridem nekega takega dne domov, priteče mi sestra naproti in mi pravi:

„Tine, Dečakovo Uršiko je pa gad pičil.“

„Res?“ se začudim.

Stopil sem potem v hišo, da bi kaj več poizvedel. Oče so imeli v rokah „Domačega zdravnika“.

„Kaj pa gledate, oče?“ jih vprašam.

„I, glej, otroci mi pripovedujejo, da je Dečakovo dekletce gad pičil. Pa sem pogledal tu sem, da bi videl, kako zdravilo pomaga zoper kačji pik.“

Pri tem stopi soseda v hišo in vsa zasopena hiti pripovedovati:

„Glej, France, ravno se vračam s senožeti. Oh, ti ne veš, kaj je bilo!“

„Dečakovo Uršiko je gad pičil“, pravijo oče.

„Res je, kako si pa že zvedel?“

„Oh, otroci precej raznesejo.“

„Prav praviš. No pa ti ne veš, kako je bilo. Mi smo ravno grabili v Šmečcu. Solnce je jako pripekalo. Seno se nam je sušilo, da je bilo veselje.“